underligt Udvalg af Oldenborgerne, saa har vi ikke et for Dronning Margrethe. Dette er dog ikke ganske rigtigt, ét Monument for hende har vi: det hedder »Arvefølgeloven for det danske Monarki«, som slaar fast, at herefter maa ingen Kvinde sidde paa Margretes Trone.

Der er i det hele i denne sidste Bog meget af den »sunde bitre Styrkedrik«, som behøves i enhver Kamp. Litterært staar Fru Collett, Wergelands Søster, som et Overgangsled fra Welhaven til Ibsen. Og har den nyfødte Kvindebevægelse taget Bjørnsons Optimisme til Grundsyn, saa har den sandelig ingen Skade af at have den Ibsenske Pessimisme ved Siden af sig i Fru Colletts Person.

Selv kalder hun sig et Sted i sin sidste Bog »Protesilaos« og minder om Welhavens Ord.

»Den, der gaar foran i en Alvorsdyst,
Han sejrer ej, han kæmper kun og falder.«

Men har hun ikke sejret, saa har hun dog set Sejren nærme sig, hvad man ikke skulde have ventet for en Menneskealder siden. Hun klagede den Gang over Kvindernes Udelukkelse fra Samfundslivet, og se: nu er der næppe én Digter, uden at han kalder paa Kvinderne, uden at han sætter sit Haab til deres Hjælp i Kampen mod Samfundets store Onder. Hun begyndte sit Forfatterskab, da Kvinderne manglede baade Myndighed og lige Arveret — ikke at tale om hvad de ellers manglede. Og om nogle Uger samles det Storting, hvor en norsk Mand har lovet at frembære et Lovforslag om fuld Ligestilling for de to Kjøn. Snarere kan Fru Collett da vel sige, at hun har ført an paa den lange Vandring gjennem Ørkenen, nu staar vi ved Grænsen af det forjættede Land, og en af de Ting, vi glæde os mest over, er, at det dog forundes vor alderstegne Fører at kaste et Blik derind.

Ida Falbe-Hansen.